

[Jens Car. Christensen.]

brødkornets videre vej, indtil det når forbrugerne, straks bliver indregnet i brødet pris. Mens det kvantum rug, der går til et 2 kg rugbrød, har belastet udsalgsprisen med 63 øre fra årene 1959-60 til nu, er de øvrige omkostninger, der indregnes i brødsprisen, steget fra at være 74 øre i 1959-60 til nu at være 100 øre. Tilsvarende er tallene for prisen på franskbrød, der viser den samme procentvise stigning på udsalgsprisen, mens hvedeprisen til avleren har holdt sig konstant de sidste 5 år.

Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede landbrugsminister, om man finder det rimeligt og retfærdigt at gennemføre en lovgivning, der betyder, at mens alle andre erhverv og folkegrupper får dækning for alle udgiftsstigninger, skal landbrugserhvervet alene dække de forøgede udgifter uden nogen form for dækning. Nogen væsentlig fordyrelse af brødprisen ville en pristalsregulering af brødkornsprisen egentlig ikke blive. For hver krone brødkornsprisen stiger, belastes et 2 kg rugbrød med 1,2 øre.

Hvis vi vender os til foderkornet, da har det de sidste 2 år, hvor basisprisen har været i nærheden af brødkornsprisen, vist sig, at vi fra venstres side har fået ret, når vi gennem årene har påpeget det rigtige i denne pristilnærmelse. Resultaterne viser, som vi forudså, en indskrænkning af brødkornsarealerne og dermed en besparelse af statens udgifter til opkøb af brødkorn. Ingen er vel i tvivl om, at ansættelsen af basisprisen for foderkorn har haft en vis regulering af svineproduktionen til følge, men også her gælder det, at det er nødvendigt med en regulering af den nuværende basispris såvel af hensyn til flæskeproduktionen som af hensyn til afsætningen inden for fællesmarkedslandene.

Jeg vil mene, at det er nødvendigt at lade den danske kornpris gradvis nærme sig kornprisen i fællesmarkedslandene. Alle er interesseret i så stor en produktion som muligt, når den kan skabes af danskavlede foderstoffer, men ingen kan være interesseret i, at vi ofrer dansk valuta på at hjembringe udenlandske fodermidler for at skabe en produktion, der ikke kan afsættes til rentable priser.

Det, der for tiden volder bekymring i landbrugs- og navnlig i slagterikredse, er den

voldsomme produktionsstigning, som der er al mulig udsigt til vil finde sted i løbet af det kommende efterår. Svinetællingerne i februar viste, at stigningen vil blive på mellem 10 og 15 pct. i forhold til sidste års produktion. Havde vi sidste år fulgt venstres ønsker om en højere basispris på foderkorn, havde vi i nogen grad undgået den situation. Jeg mener derfor, at vi med en ny kornordning burde rette denne fejl dels ved en højere basispris allerede i begyndelsen af høståret og dels, som det var indeholdt i kornloven af 1962-63, ved at yde et tillæg pr. måned de første 6 måneder af høståret.

Jeg ville også finde det rigtigt, om der blev gennemført et importstop for at sikre kornsalget i begyndelsen af høståret.

Det forslag til kornordning, vi her behandler, har det som sine forgængere: det fremkommer et halvt år for sent. Lovgivningen på dette område burde være gennemført, inden efterårssæden lægges i jorden. Det er for øvrigt også et spørgsmål, om det ikke var mere hensigtsmæssigt, at basisprisen på foderkorn og brødkornsprisen var endnu mere sammenfaldende, end de er for tiden. De penge, statskassen vil spare ved en yderligere formindskelse af brødkornsarealerne, kunne jo efter min mening bruges til dækning af kornindkøb for de mindre landbrug.

Må jeg endvidere pege på bestemmelsen i lovforslagets § 8, stk. 5, der drejer sig om regulering af basisprisen, når flæskepriserne falder. Også denne er overført fra tidligere års kornlovgivning, men det gør den jo ikke mere rigtig. For mig at se virker den som beskyttelse for de store svinefabrikker, og derfor burde den stryges af lovforslaget.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, er der adskillige ting i lovforslaget, som vi fra venstres side ønsker ændret, og vi håber, at såvel den højtærede landbrugsminister som medlemmerne af udvalget og medlemmerne af det høje ting vil vise villighed til forhandling. Der er brug for en kornordning. Regering og folketing skylder landbruget, at den kornordning, vi nu skal til at gennemføre, vedtages i en sådan skikkelse, at den kan tjene de formål, som jeg nævnte i min indledning, og at den vil yde landbruget noget af den retfærdighed, som erhvervet har krav på.

Må jeg til slut sige til det ærede medlem